หลักการสามข้อและหลักฐาน

الأصول الثلاثة وأدلتها

(باللغة التايلاندية)

تأليف : الشيخ محمد بن سليمان التميمي

ترجمة : ديريك (إبراهيم) كول سيريسوات

เรียบเรียงโดย ท่านเชคมุหัมมัด อิบนุ สุลัยมาน อัต-ตะมีมีย์

แปลโดย ดิเรก กุลสิริสวัสดิ์ (อิบรอฮีม กุเรชี)

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม

อัร-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาด ประเทศซาอุดิอาระเบีย

من إصدارات :

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

Islamic Propagation Office in Rabwah

P.O.Box 29465 RIYADH 11457 – TEL 4454900 – 4916065

FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com

http://www.islamhouse.com

พิมพ์ครั้งแรก : ฮ.ศ. 1427 – ค.ศ. 2006

(1684)

ฮ.ศ.1427 - ค.ศ. 2006

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม
อัร-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาด ประเทศซาอุดิอาระเบีย
โทร. +966-1-445 4900, 491 6065
www.islamhouse.com

الطبعة الأو : 1427 هـ

وإذا كان لديك أي سؤال أو اقتراح أو تصحيح يرجى مراسلتنا على العنوان التا :

www.islamhouse.com

(1684)

1427 هـ

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف : 4900 445 - 6065 491

عنوان الموقع : www.islamhouse.com

بسم الله الرحمن الرحيم

คำนำ

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณา ผู้ทรงปรานีเสมอ มวลการสรรเสริญทั้งมวลเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺ ขอความสันติสุข ความจำเริญจงมีแด่ท่านศาสดามุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ครอบครัวของท่าน และตลอดจนบรรดาสาวกของท่านทั้งมวล

หนังสือ **“อัล-อุศูล อัษ-ษะลาษะฮฺ วะอะดิลละตุฮา”** หรือ หลักการสามข้อและหลักฐาน เป็นงานขียนของท่าน อิมาม อัล-มุญัดดิด ชัยคุลอิสลาม มุหัมมัด อิบนุ อับดุลวะฮาบ (เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. 1206) ต้นฉบับหนังสือเล่มนี้เป็นภาษาอาหรับ และได้มีการแปลเป็นหลายภาษา เป็นบทความที่กะทัดรัด ตรงเป้าหมายพร้อมด้วยหลักฐาน

เล่มที่ปรากฏอยู่ในมือของท่านฉบับนี้ เป็นผลงานแปลของคุณดิเรก กุลสิริสวัสดิ์ แห่งกรุงเทพฯ

เราขอขอบคุณท่านผู้แปล และผู้เกี่ยวข้องอีกหลายท่าน ที่ได้ให้หนังสือเล่มนี้ได้ปรากฏสู่สายตาเราอีกครั้ง

ชัยคฺ ฮามูด อัล-ลาหิม
กรุงริยาด
21 กุมภาพันธ์ 1991

สารบัญ

หลักที่ 1 การรู้จักอัลลอฮฺ..12

หลักที่ 2 ความรู้ในศาสนาอิสลามด้วยหลักฐาน..........................21

หลักที่ 3 การรู้จักท่านนบี 30

بسم الله الرحمن الرحيم

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

ท่านจำต้องรู้ -ขออัลลอฮฺเมตตาท่าน- ว่าจำเป็นที่เราต้องเข้าใจหัวข้อสี่ประการนี้

1. ความรู้ นั่นคือการรู้จักอัลลอฮฺ การรู้จักนบีของพระองค์ และการรับรู้ศาสนาอิสลามพร้อมด้วยหลักฐาน
2. ปฏิบัติตามความรู้นี้
3. การเชิญสู่ความรู้นี้
4. ความอดทนต่อความทุกข์ยากในงานเช่นนี้ หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَٱلْعَصْرِ ﴿١﴾ إِنَّ ٱلْإِنسَـٰنَ لَفِى خُسْرٍ ﴿٢﴾ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّـٰلِحَـٰتِ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلْحَقِّ وَتَوَاصَوْا۟ بِٱلصَّبْرِ ﴿٣﴾

ความว่า “ขอสาบานด้วยเวลา แท้จริง มนุษย์อยู่ในการขาดทุน นอกจากผู้ศรัทธาและปฏิบัติการดี และเตือนกันและกันในสัจธรรม และกันในขันติธรรม” (อัล-อัศริ 130:1-3)

ท่านอิมามอัช-ชาฟิอีย์ กล่าวว่า “ถ้าอัลลอฮฺมิทรงประทานหลักฐานอันใดแก่ปวงที่พระองค์ทรงให้บังเกิดขึ้นมา นอกจากอัลกุรอานบทนี้ ก็เพียงพอสำหรับพวกเขาแล้ว”

ในหนังสือรวบรวมหะดีษของท่านอิมามอัล-บุคอรี ท่านเริ่มบทว่าด้วยความรู้ หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

فَٱعۡلَمۡ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسۡتَغۡفِرۡ لِذَنۢبِكَ

ความว่า “จงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ ดังนั้น จงขออภัยโทษสำหรับความผิดของเจ้า” (มุหัมมัด 47:19)

เพราะฉะนั้น จึงได้เริ่มต้นด้วยความรู้ก่อนการพูดและการกระทำ

ท่านจำต้องรู้ว่า -ขออัลลอฮฺเมตตาท่าน- หน้าที่ของมุสลิมชายและหญิงทุกคน จำต้องรู้หลักสามประการนี้และให้ปฏิบัติตามนั้นด้วย

ข้อที่หนึ่ง คืออัลลอฮฺทรงบันดาลเราและทรงให้เครื่องยังชีพและมิได้ทรงทอดทิ้งเราให้โดดเดี่ยว แต่ได้ทรงส่งรสูล(ศาสนทูต)ของพระองค์แก่เรา ดังนั้นผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามรสูล ก็ได้เข้าสวรรค์ และถ้าผู้ใดขัดขืนต่อรสูล ก็เข้าในไฟนรก หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِنَّآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَيۡكُمۡ رَسُولٗا شَٰهِدًا عَلَيۡكُمۡ كَمَآ أَرۡسَلۡنَآ إِلَىٰ فِرۡعَوۡنَ رَسُولٗا ﴿١٥﴾ فَعَصَىٰ فِرۡعَوۡنُ ٱلرَّسُولَ فَأَخَذۡنَٰهُ أَخۡذٗا وَبِيلٗا ﴿١٦﴾

ความว่า “แท้จริง เราได้ส่งรสูลคนหนึ่งแก่สูเจ้าเพื่อเป็นพยานต่อสูเจ้า ดั่งที่เราได้ส่งรสูลคนหนึ่งแก่ฟิรฺอาวน์ แล้วฟิรฺอาวน์ได้ขัดขืนต่อรสูลนั้น เราจึงได้ลงโทษเขาด้วยการลงโทษที่ร้ายแรง” (อัล-มุซัมมิล 73:15-16)

ข้อที่สอง คืออัลลอฮฺมิทรงยินดีที่จะตั้งภาคีใดๆ แก่พระองค์ในการเคารพภักดี ไม่ว่าจะเป็นมลาอิกะฮฺ(เทวทูต)ผู้ใกล้ชิดหรือเป็นนบีผู้ได้รับคัมภีร์ก็ตาม หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَأَنَّ ٱلۡمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدۡعُواْ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدٗا ﴿١٨﴾

ความว่า "และแท้จริงสถานที่ก้มกราบทั้งหลายนั้นเป็นของอัลลอฮฺ ดังนั้นจงอย่าวิงวอน(ตั้งภาคี)ผู้ใดเคียงคู่อัลลอฮฺ"(อัล-ญิน 72:18)

ข้อที่สาม คือผู้ใดก็ดีที่เชื่อฟังปฏิบัติตามรสูลนี้และยืนยันในเอกภาพของอัลลอฮฺ จะต้องไม่เห็นดีกับผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮฺและรสูลของพระองค์ แม้ว่าผู้นั้นจะเป็นญาติสนิทก็ตาม หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

لَّا تَجِدُ قَوۡمٗا يُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ يُوَآدُّونَ مَنۡ حَآدَّ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَلَوۡ كَانُوٓاْ ءَابَآءَهُمۡ أَوۡ أَبۡنَآءَهُمۡ أَوۡ إِخۡوَٰنَهُمۡ أَوۡ عَشِيرَتَهُمۡۚ أُوْلَٰٓئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ ٱلۡإِيمَٰنَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٖ مِّنۡهُۖ وَيُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَاۚ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنۡهُمۡ وَرَضُواْ عَنۡهُۚ أُوْلَٰٓئِكَ حِزۡبُ ٱللَّهِۚ أَلَآ إِنَّ حِزۡبَ ٱللَّهِ هُمُ ٱلۡمُفۡلِحُونَ ﴿٢٢﴾

ความว่า "เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่ศรัทธาในอัลลอฮฺและวันสุดท้ายรักชอบผู้ต่อต้านอัลลอฮฺและรสูลของพระองค์ แม้ว่าพวกเขา (เหล่านั้น) จะเป็นพ่อของพวกเขา หรือลูก

ของพวกเขา หรือพี่น้องของพวกเขา หรือญาติของพวกเขาก็ตาม ชนเหล่านี้อัลลอฮฺได้ทรงจารึกความศรัทธาในดวงใจของพวกเขา และได้ทรงเสริมพวกเขาให้มั่นด้วยรูหฺ(การสนับสนุน)จากพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาเข้าสวนสวรรค์หลากหลาย ณ เบื้องล่างมันมีลำน้ำหลายสายไหลผ่าน เป็นผู้พำนักในนั้นตลอดกาล อัลลอฮฺทรงยินดีต่อพวกเขา และพวกเขาก็ปลื้มต่อพระองค์ เหล่านี้คือพรรคของอัลลอฮฺ จงรู้ไว้เถิด แท้จริง พรรคของอัลลอฮฺนั้น พวกเขาเป็นผู้ประสบความสำเร็จ” (อัล-มุญาดิละฮฺ 58:22)

จงรู้ไว้ด้วยเถิด -ขออัลลอฮฺทรงชี้นำท่านเพื่อการเคารพเชื่อฟังพระองค์- แท้จริง หะนีฟียะฮฺ (ศาสนาอันบริสุทธิ์) แนวทางของอิบรอฮีม นั่นคือ ท่านต้องเคารพภักดีอัลลอฮฺ เป็นผู้สุจริตในการภักดีต่อพระองค์ โดยเหตุนี้แหละอัลลอฮฺได้ทรงบัญชาแก่มวลมนุษย์และได้ทรงบังเกิดพวกเขาเพื่อการนี้ ดั่งผู้ทรงสูงส่ง (อัลลอฮฺ) ตรัสว่า

وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

ความว่า “และฉันมิได้บังเกิดญินและมนุษย์มาเพื่ออื่นใดเว้นแต่ให้เคารพภักดีฉัน” (อัซ-ซาริยาต 51:56)

ความหมายของ “เคารพภักดีฉัน” คือ “ยืนยันในเอกภาพของฉัน”

ข้อสำคัญยิ่งที่เป็นคำสั่งของอัลลอฮฺในเรื่องนี้คือ อัต-เตาฮีด (เอกภาพของอัลลอฮฺ)และหมายความว่า อัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้นที่เรา

ต้องเคารพภักดี ข้อสำคัญยิ่งที่พระองค์ทรงห้ามให้ละเว้นคือการตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์ (อัช-ชิรฺกุ) นั่นคือการวิงวอนต่อสิ่งอื่นให้เคียงคู่พระองค์ หลักฐานในเรื่องนี้ คือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَلَا تُشۡرِكُواْ بِهِۦ شَيۡـٔٗاۖ

ความว่า "จงเคารพภักดีอัลลอฮฺ และจงอย่าตั้งสิ่งใดเป็นภาคีต่อพระองค์"(อัน-นิสาอ์ 4:36)

หลักสามประการ

ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า หลักสามประการนั้นคืออะไร ซึ่งมนุษย์(มุสลิม)จำต้องรู้จัก ก็พึงตอบว่า "บ่าวพึงรู้จักพระผู้อภิบาลของเขา ศาสนาของเขา และศาสนทูตของพระองค์ คือท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม(ขออัลลอฮฺประทานความโปรดปรานและความสันติแก่ท่าน)"

หลักที่ 1 การรู้จักอัลลอฮฺ

ถ้ามีผู้ถามท่านว่า "ใครคือพระผู้อภิบาลของท่าน?" ก็จงบอกว่า "อัลลอฮฺคือพระผู้อภิบาลของฉัน ผู้ทรงบริบาลฉัน และทรงบริบาลประชาชาติทั้งหลายด้วยความโปรดของพระองค์ พระองค์คือผู้ที่ฉันต้องเคารพภักดี สำหรับฉันแล้วไม่มีผู้ใดอีกที่จะเป็นองค์ให้เคารพภักดีได้นอกจากพระองค์"

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งซึ่งได้ตรัสว่า

ٱلۡحَمۡدُ لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٢﴾

ความว่า "บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ ผู้ทรงอภิบาลแห่งโลกทั้งหลาย"(อัลฟาติหะฮฺ 1:2)

ทุกสิ่ง-อื่นจากอัลลอฮฺแล้ว-คือที่พระองค์ทรงให้มีขึ้น และข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งแห่งการมีขึ้นนั้น

ถ้ามีผู้ถามท่านว่า “ท่านรู้จักพระผู้อภิบาลของท่านได้อย่างไร? ดังนั้นจงกล่าวเถิดว่า “ด้วยสัญญาณต่างๆของพระองค์และสิ่งทั้งปวงที่ถูกสร้างขึ้น ในหมู่สัญญาณของพระองค์นั้นคือกลางคืนและกลางวัน ดวงตะวันและดวงเดือน และจากสิ่งที่ถูกสร้างอีกคือชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ และผู้ที่อยู่ในทั้งสองนี้และที่อยู่ในระหว่างทั้งสองนี้” หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَمِنْ ءَايَـٰتِهِ ٱلَّيْلُ وَٱلنَّهَارُ وَٱلشَّمْسُ وَٱلْقَمَرُ ۚ لَا تَسْجُدُوا۟ لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَٱسْجُدُوا۟ لِلَّهِ ٱلَّذِى خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٣٧﴾

ความว่า “และ(ส่วนหนึ่ง)แห่งสัญญาณทั้งหลายของพระองค์คือกลางคืนและกลางวัน และดวงตะวันและดวงเดือน จงอย่ากราบดวงตะวันและดวงเดือนแต่จงกราบอัลลอฮฺผู้ได้ทรงสร้างมัน ถ้าพระองค์เท่านั้นที่สูเจ้าเคารพภักดี”(ฟุศศิลัต 41:37)

إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ يُغْشِى ٱلَّيْلَ ٱلنَّهَارَ يَطْلُبُهُۥ حَثِيثًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتٍۭ بِأَمْرِهِۦٓ ۗ أَلَا لَهُ ٱلْخَلْقُ وَٱلْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٥٤﴾

ความว่า "แท้จริง พระผู้อภิบาลของสูเจ้าคืออัลลอฮฺผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินนี้ในหกระยะ แล้วพระองค์ทรงมั่น(อิสตะวา)อยู่เหนือบัลลังก์(อัรชฺ) ทรงให้กลางคืนครอบคลุมกลางวันในสภาพที่กลางคืนไล่ตามกลางวันโดยรวดเร็ว ทรงกำหนดดวงเดือนและหมู่ดวงดาวให้อยู่ใต้อำนาจ(เอามาเป็นประโยชน์)ตามพระบัญชาของพระองค์ จงรู้ไว้เถิด เป็น(สิทธิ)ของพระองค์ในการสร้างและการบัญชา ผู้ทรงจำเริญยิ่งคือพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก" (อัล-อะอฺรอฟ 7:54)

พระผู้อภิบาลเท่านั้นที่ต้องได้รับการเคารพภักดี หลักฐานคือพระดำรัสของของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُمۡ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ٢١ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ فِرَٰشٗا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءٗ وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزۡقٗا لَّكُمۡۖ فَلَا تَجۡعَلُواْ لِلَّهِ أَندَادٗا وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٢٢

ความว่า "มนุษย์เอ๋ย จงเคารพภักดีพระผู้อภิบาลของสูเจ้าผู้ทรงสร้างสูเจ้าและบรรดาก่อนหน้าสูเจ้า เพื่อสูเจ้าจะได้สำรวมตน(ยำเกรงต่อพระองค์) ผู้ทรงทำแผ่นดินนี้เป็นพื้นปู และชั้นฟ้าเป็นหลังคา และทรงหลั่งน้ำจากฟากฟ้า และทรงให้ผลไม้ต่างๆงอกเงยออกมาเป็นเครื่องยังชีพสำหรับ

สูเจ้า ดังนั้นจงอย่าตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺทั้งๆที่สูเจ้ารู้อยู่”
(อัล-บะเกาะเราะฮฺ 2:21-22)

ท่านอิบนุ กะษีรฺ(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาเขา) กล่าวว่า “ผู้ทรงสร้างสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เท่านั้น คือผู้ทรงไว้ซึ่งสิทธิแห่งการได้รับการเคารพภักดี”

แบบต่างๆ ของการเคารพภักดีตามที่อัลลอฮฺทรงบัญชา เช่นการนอบน้อมยอมรับโดยสิ้นเชิง, ความศรัทธา, การบำเพ็ญความดี ซึ่งมีการวิงวอน, ความกลัว(ยำเกรง), ความหวัง, การมอบความไว้วางใจ, ความตระหนก, ความปรารถนา, ความหวาดกลัว, การนอบน้อมถ่อมตน, ความหวาดหวั่น, การลุแก่โทษ, การขอความช่วยเหลือ, การขอความคุ้มครอง, การวิงวอนขอความช่วยเหลือ, การเชือดสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน, การบน และอื่นๆอีกตามแบบของการเคารพภักดีนี้ซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงบัญชาทั้งหมดนี้เพื่อพระองค์ผู้สูงส่ง หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ว่า

وَأَنَّ ٱلۡمَسَٰجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدۡعُواْ مَعَ ٱللَّهِ أَحَدٗا ١٨

ความว่า “และแท้จริง มัสยิด(ที่แห่งการกราบไหว้อัลลอฮฺ) ทั้งหลายนั้นเป็นของอัลลอฮฺ ดังนั้นจงอย่าวิงวอนผู้ใดเคียงคู่อัลลอฮฺ”(อัล-ญิน 72:18)

โดยเหตุนี้ ผู้ใดปฏิบัติสิ่งใดมิใช่เพื่ออัลลอฮฺ เขาก็เป็นผู้ตั้งภาคีต่อพระองค์ เป็นผู้ปฏิเสธหลักธรรม หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَمَن يَدۡعُ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ لَا بُرۡهَٰنَ لَهُۥ بِهِۦ فَإِنَّمَا حِسَابُهُۥ عِندَ رَبِّهِۦٓۚ إِنَّهُۥ لَا يُفۡلِحُ ٱلۡكَٰفِرُونَ ﴿١١٧﴾

ความว่า "และผู้ใดวิงวอนขอต่อพระเจ้าอื่นเคียงคู่อัลลอฮฺ ซึ่งเขาไม่มีหลักฐานในข้อนั้น ดังนั้น บัญชีของเขาอยู่ที่พระผู้อภิบาลของเขา แท้จริงพวกปฏิเสธนั้นจะไม่พบความสำเร็จ" (อัล-มุอ์มินูน 23:117)

การดุอาอ์

ในหะดีษมีว่า "การขอพรเป็นสมองของการเคารพภักดี" และหลักฐานคือดำรัสของอัลลอฮฺที่มีว่า

وَقَالَ رَبُّكُمُ ٱدۡعُونِيٓ أَسۡتَجِبۡ لَكُمۡۚ إِنَّ ٱلَّذِينَ يَسۡتَكۡبِرُونَ عَنۡ عِبَادَتِي سَيَدۡخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾

ความว่า "พระผู้อภิบาลของเจ้าตรัสว่า จงวิงวอนต่อฉัน ฉันจะตอบ(การวิงวอน)แก่สูเจ้า แท้จริง ผู้โอหังต่อการเคารพภักดีแก่ฉันนั้น จะเข้าไปในนรกอย่างต่ำต้อย" (ฆอฟิรฺ 40:60)

ความกลัว

หลักฐานในเรื่องความกลัว คือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

فَلَا تَخَافُوهُمۡ وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ١٧٥

ความว่า “ดังนั้น จงอย่ากลัวพวกมัน(ชัยฏอน) แต่จงกลัวฉัน ถ้าสูเจ้าเป็นผู้ศรัทธา (แท้จริง)” (อาล อิมรอน 3:175)

ความหวัง

หลักฐานของความหวังคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

فَمَن كَانَ يَرۡجُواْ لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلۡيَعۡمَلۡ عَمَلٗا صَٰلِحٗا وَلَا يُشۡرِكۡ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدَۢا ١١٠

ความว่า “ดังนั้น ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้อภิบาลของเขา ก็ให้เขาประกอบการงานที่ดี และจงอย่าตั้งผู้ใดเป็นภาคีในการเคารพภักดีพระผู้อภิบาลของเขา” (อัล-กะฮฺฟิ 18:110)

การมอบความไว้วางใจ

หลักฐานของการมอบความไว้วางใจคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَعَلَى ٱللَّهِ فَتَوَكَّلُوٓاْ إِن كُنتُم مُّؤۡمِنِينَ ٢٣

ความว่า “และจงมอบความไว้วางใจ ณ อัลลอฮฺ ถ้าพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา” (อัล-มาอิดะฮฺ 5:23)

وَمَن يَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسۡبُهُۥٓۚ

ความว่า “และผู้ใดมอบความไว้วางใจ ณ อัลลอฮฺ พระองค์ก็ทรงเพียงพอแล้วสำหรับเขา” (อัต-เฏาะลาก 65:3)

ความปรารถนา, ความตระหนก และการนอบน้อมถ่อมตน

หลักฐานของความปรารถนา, ความตระหนกและการนอบน้อมถ่อมตน คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِنَّهُمْ كَانُوا۟ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْخَيْرَٰتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا ۖ وَكَانُوا۟ لَنَا خَٰشِعِينَ ﴿٩٠﴾

ความว่า "แท้จริง เขาทั้งหลายแข่งขันกันในความดีทั้งหลาย และวิงวอนต่อเราด้วยยนความปรารถนาอย่างจริงใจและด้วยความตระหนก และเขาทั้งหลายเป็นผู้ถ่อมตัวต่อเรา" (อัล-อันบิยาอ์ 21:90)

ความหวาดหวั่น

หลักฐานของความหวาดหวั่นคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَٱخْشَوْنِى وَلِأُتِمَّ نِعْمَتِى عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

ความว่า "ดังนั้น จงอย่าหวาดหวั่นพวกเขา แต่จงหวาดหวั่นต่อฉันและเพื่อที่ฉันจะได้ให้ความโปรดปรานของฉันครบถ้วนแก่สูเจ้า และเพื่อที่สูเจ้าจะได้อยู่ในทางนำ" (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 2:150)

การขอลุแก่โทษ

อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

وَأَنِيبُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ وَأَسۡلِمُواْ لَهُۥ مِن قَبۡلِ أَن يَأۡتِيَكُمُ ٱلۡعَذَابُ
ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ٥٤

ความว่า "และสูเจ้าจงหันกลับคืนสู่พระผู้อภิบาลของสูเจ้า (เพื่อขออภัยโทษ) และจงนอบน้อมต่อพระองค์ก่อนที่การลงโทษจะมีมายังสูเจ้า แล้วสูเจ้าจะมิถูกช่วยเหลือ"(อัซ-ซุมัร 39:54)

การขอความช่วยเหลือ

หลักฐานของการขอความช่วยเหลือคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَإِيَّاكَ نَسۡتَعِينُ ٥

ความว่า "พระองค์เท่านั้นที่เราเคารพภักดี และพระองค์เท่านั้นที่เราขอความช่วยเหลือ"(อัล-ฟาติหะฮฺ 1:5)

และในหะดีษมีว่า "ถ้าพวกท่านต้องการขอความช่วยเหลือ ก็จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ"

การขอความคุ้มครอง

หลักฐานในการขอความคุ้มครองคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

قُلۡ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلنَّاسِ ١ مَلِكِ ٱلنَّاسِ ٢

ความว่า “จงกล่าวเถิด ฉันแสวงความคุ้มครองต่อพระผู้อภิบาลแห่งมวลมนุษย์ ผู้ทรงครอบครองมวลมนุษย์” (อัน-นาส 114:1-2)

การวิงวอนขอความช่วยเหลือ

หลักฐานของการวิงวอนขอความช่วยเหลือคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِذۡ تَسۡتَغِيثُونَ رَبَّكُمۡ فَٱسۡتَجَابَ لَكُمۡ أَنِّي مُمِدُّكُم بِأَلۡفٖ مِّنَ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ مُرۡدِفِينَ ٩

ความว่า “เมื่อสูเจ้าวิงวอนขอความช่วยเหลือต่อพระผู้อภิบาลของสูเจ้า ดังนั้นพระองค์ได้ทรงสนองสูเจ้าว่า ฉันจะช่วยสูเจ้าด้วยมลาอิกะฮฺหนึ่งพันตนทยอยกันมา” (อัล-อันฟาล 8:9)

การเชือดสัตว์เพื่อเป็นอาหารแก่คนยากจน

หลักฐานของการเชือดสัตว์คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

قُلۡ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحۡيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ١٦٢ لَا شَرِيكَ لَهُۥۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرۡتُ وَأَنَا۠ أَوَّلُ ٱلۡمُسۡلِمِينَ ١٦٣

ความว่า “จงกล่าวเถิด แท้จริง การนมาซของฉัน การเชือดของฉัน ล้วนแล้วเพื่ออัลลอฮฺพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ไม่มีภาคีใดๆ แก่พระองค์ และสิ่งเหล่านั้นคือสิ่งที่ฉันได้ถูก

บัญชา และฉันจะเป็นผู้แรกในหมู่ผู้นอบน้อมทั้งหลาย”
(อัล-อันอาม 6:162-163)

หลักฐานจากหะดีษคือความหมายของหะดีษที่ว่า “อัลลอฮฺทรงงดความเมตตาแก่ผู้เชือดสัตว์มิใช่เพื่ออัลลออฮฺ”

การบน

หลักฐานของการบนหรือการสาบานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

يُوفُونَ بِٱلنَّذۡرِ وَيَخَافُونَ يَوۡمٗا كَانَ شَرُّهُۥ مُسۡتَطِيرٗا ۝٧

ความว่า “พวกเขาปฏิบัติตามการบน(หรือการสาบาน) และกลัวต่อวันหนึ่ง(ในปรโลก)ซึ่งความโหดร้ายของมันจะกระจายไปทั่ว” (อัล-อินซาน 76:7)

หลักที่ 2
ความรู้ในศาสนาอิสลามด้วยหลักฐาน

นั่นคือการนอบน้อมต่ออัลลอฮฺและยอมรับในเอกภาพของพระองค์ ยินยอมต่อพระองค์ด้วยการเคารพเชื่อฟัง และการไม่ยอมต่อการตั้งภาคีและคู่เคียงต่างๆ ซึ่งมีสามอันดับคือ

ก. อัล-อิสลาม

ข. อัล-อีมาน

ค. อัล-เอียะหฺสาน

อันดับที่ 1 อัล-อิสลาม

หลักของอิสลามมีห้าประการ

1. การปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ และมุหัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ
2. การดำรงนมาซ
3. การจ่ายซะกาต
4. การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน
5. การบำเพ็ญหัจญ์ ณ นครมักกะฮฺ

หลักฐานในคำปฏิญาณต่ออัลลอฮฺ คือดำรัสพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

شَهِدَ ٱللَّهُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ وَأُوْلُواْ ٱلۡعِلۡمِ قَآئِمَۢا بِٱلۡقِسۡطِۚ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ ١٨

ความว่า "อัลลอฮฺทรงเป็นพยานว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากพระองค์ อีกทั้งมลาอิกะฮฺและปวงผู้มีความรู้(ก็ล้วนเป็นพยานเช่นเดียวกัน) โดยพระองค์ได้ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากพระองค์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ" (อาล อิมรอน 3:18)

ความหมายของข้อนี้คือไม่มีผู้ใดมีสิทธิที่จะได้รับการเคารพภักดีนอกจากอัลลอฮฺองค์เดียว คำว่า "ไม่มีพระเจ้าอื่นใด" เป็นการปฏิเสธ

ทั้งหลายทั้งปวงว่าจะให้การเคารพภักดีแก่ผู้ใดไม่ได้นอกจากแก่อัลลอฮฺ เท่านั้น คำว่า "นอกจากอัลลอฮฺ" เป็นการยืนยันว่าการเคารพภักดีมีเพื่ออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ไม่มีการตั้งภาคีใดๆในการเคารพภักดีต่อพระองค์ ดังที่ไม่มีผู้ใดเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ในการปกครองของพระองค์

พระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งต่อไปนี้สามารถอธิบายอายะฮฺข้างต้นได้กระจ่างชัด พระองค์ได้ตรัสว่า

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِۦٓ إِنَّنِى بَرَآءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٦﴾ إِلَّا ٱلَّذِى فَطَرَنِى فَإِنَّهُۥ سَيَهْدِينِ ﴿٢٧﴾ وَجَعَلَهَا كَلِمَةًۢ بَاقِيَةً فِى عَقِبِهِۦ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾

ความว่า "และเมื่ออิบรอฮีมได้กล่าวแก่บิดาของเขาและหมู่ชนของเขาว่า แท้จริงฉันไม่ขอเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ท่านเคารพภักดี นอกจากกับ(อัลลอฮฺ)ผู้ได้ทรงบังเกิดฉัน เพราะพระองค์จะทรงนำทางฉัน และอิบรอฮีมได้ทำให้คำกล่าวนี้อยู่ยืนยงในหมู่ลูกหลานรุ่นต่อๆไปของเขา เพื่อพวกเขาจะได้หวนคืนสู่มัน"(อัซ-ซุครุฟ 43:26–28)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

قُلْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْكِتَٰبِ تَعَالَوْا۟ إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَآءٍۭ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا ٱللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِۦ شَيْـًٔا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۚ فَإِن تَوَلَّوْا۟ فَقُولُوا۟ ٱشْهَدُوا۟ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٦٤﴾

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) ชนแห่งคัมภีร์ทั้งหลาย! จงมายังถ้อยคำที่เสมอกันระหว่างพวกเราและพวกท่าน (นั่นคือการยอมรับว่า) เราจะไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ และเราจะไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์ และบางคนในพวกเราจะไม่ยึดเอาบางคนเป็นผู้บริบาลนอกจากอัลลอฮฺ แต่ถ้าพวกเขาหันกลับ ดังนั้น พวกท่านจงกล่าวเถิดว่า ดังนั้นจงเป็นพยานด้วยว่าเราเป็นมุสลิมผู้มอบตน” (อาล อิมรอน 3:64)

หลักฐานในการปฏิญาณว่า “มุหัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺ” คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

لَقَدْ جَآءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ

حَرِيصٌ عَلَيْكُم بِٱلْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ١٢٨

ความว่า “โดยแน่นอนยิ่ง ได้มีมายังสูเจ้าแล้ว ซึ่งรอซูล (ศาสนทูต)คนหนึ่ง จากหมู่พวกเจ้าเอง เป็นที่กังวลแก่เขา (ในเรื่อง)ที่ให้ทุกข์แก่สูเจ้า เป็นผู้ที่หวังดีต่อสูเจ้า แก่ผู้ศรัทธานั้นเขาเป็นผู้เอ็นดูผู้เมตตายิ่งเสมอ" (อัต–เตาบะฮฺ 9:128)

ความหมายของการปฏิญาณคือ มุหัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮฺที่เราต้องเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน เชื่อตามที่ท่านได้บอกกล่าว หลีกให้พ้นและห้ามตนเองจากที่ท่านห้าม และนั่นคือให้เคารพภักดีอัลลอฮฺตามแนวทางที่ท่านได้วางไว้

หลักฐานในการนมาซ(ละหมาด) การจ่ายซะกาต และความหมายของเอกภาพของอัลลอฮฺ คือพระดำรัสของพระองค์ผู้สูงส่งว่า

وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلۡقَيِّمَةِ ٥

ความว่า "และพวกเขามิได้ถูกบัญชาอื่นใดนอกจากให้เคารพภักดีอัลลอฮฺ เป็นผู้สุจริตมั่นในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้เที่ยงตรงและดำรงนมาซและจ่ายซะกาต นั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม" (อัล-บัยยินะฮฺ 98:5)

หลักฐานในการถือศีลอด คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ كُتِبَ عَلَيۡكُمُ ٱلصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ١٨٣

ความว่า "บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! การศีลอดได้ถูกกำหนดสำหรับสูเจ้าเช่นที่ได้ถูกกำหนดสำหรับบรรดาคนก่อนหน้าสูเจ้า เพื่อสูเจ้าจะได้ยำเกรง" (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 2:183)

หลักฐานในการบำเพ็ญหัจญ์ คือพระดำรัสของพระองค์ผู้สูงส่งว่า

وَلِلَّهِ عَلَى ٱلنَّاسِ حِجُّ ٱلۡبَيۡتِ مَنِ ٱسۡتَطَاعَ إِلَيۡهِ سَبِيلٗاۚ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ ٱللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ ٱلۡعَٰلَمِينَ ٩٧

ความว่า “และสำหรับอัลลอฮฺคือการทำหัจญ์ ณ บ้านแห่งนี้ (หมายถึงนครมักกะฮฺ) เป็นหน้าที่ของผู้ที่สามารถหาทางไปถึงมันได้ และหากผู้ใดปฏิเสธ ดังนั้นแล้วอัลลอฮฺทรงร่ำรวยจากสรรพสิ่งทั้งหลาย(คือไม่จำเป็นต้องพึ่งพาต่อสิ่งใด)” (อาล อิมรอน 3:97)

อันดับที่ 2 อัล-อีมาน

ความศรัทธามีมากกว่าเจ็ดสิบสาขา ที่เลิศที่สุดคือการกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ” และที่ต่ำที่สุดคือการเอาสิ่งเป็นอันตรายออกจากหนทาง ความละอายจากการทำบาปก็เป็นส่วนหนึ่งของความศรัทธา

หลักการของศรัทธามีหกประการ คือท่านต้องศรัทธา

1. ต่ออัลลอฮฺ
2. ต่อมลาอิกะฮฺของพระองค์
3. ต่อพระคัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์
4. ต่อรอซูล(ศาสนทูต)ทั้งหลายของพระองค์
5. ต่อวันสุดท้าย
6. ต่อกฎแห่งการกำหนดสภาวะทั้งที่ดีและร้าย

หลักฐานจากอัลกุรอานว่าด้วยหลักทั้งหกประการนี้ คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

۞ لَّيۡسَ ٱلۡبِرَّ أَن تُوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ قِبَلَ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ
وَلَٰكِنَّ ٱلۡبِرَّ مَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ

وَٱلۡكِتَٰبِ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ وَءَاتَى ٱلۡمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِۦ ذَوِي ٱلۡقُرۡبَىٰ
وَٱلۡيَتَٰمَىٰ وَٱلۡمَسَٰكِينَ وَٱبۡنَ ٱلسَّبِيلِ وَٱلسَّآئِلِينَ وَفِي ٱلرِّقَابِ
وَأَقَامَ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَى ٱلزَّكَوٰةَ وَٱلۡمُوفُونَ بِعَهۡدِهِمۡ إِذَا
عَٰهَدُواْۖ وَٱلصَّٰبِرِينَ فِي ٱلۡبَأۡسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ وَحِينَ ٱلۡبَأۡسِۗ
أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ صَدَقُواْۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلۡمُتَّقُونَ ١٧٧

ความว่า "ไม่ใช่(ประเด็นของ)คุณธรรมที่สูเจ้าหันหน้าของสูเจ้าทางไปตะวันออกหรือตะวันตกแต่ว่าคุณธรรมนั้นคือผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ วันสุดท้าย มลาอิกะฮฺ คัมภีร์และนบีทั้งหลาย และจ่ายสมบัติด้วยความรักต่อพระองค์แก่ญาติสนิท เด็กกำพร้า ผู้ขัดสน ผู้เดินทาง ผู้ขอ(ด้วยความจำเป็น) ใน(การไถ่)ทาส อีกทั้งยังดำรงนมาซ จ่ายซะกาต คือบรรดาผู้ปฏิบัติโดยครบตามสัญญาของเขาทั้งหลาย เมื่อพวกเขาสัญญา คือปวงผู้อดทนในความลำเค็ญและเจ็บป่วย และในระหว่างการรบพุ่ง เหล่านี้แหละคือ บรรดาผู้สัตย์จริง และเหล่านี้แหละเขาทั้งหลายเป็นผู้ยำเกรง" (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 2:177)

หลักฐานในกฎแห่งการกำหนดสภาวะ คือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِنَّا كُلَّ شَيۡءٍ خَلَقۡنَٰهُ بِقَدَرٖ ٤٩

ความว่า “แท้จริงทุกๆสิ่งนั้น เราได้สร้างมันด้วยกฎสภาวะ” (อัล-เกาะมัรฺ 54:49)

อันดับที่ 3 คืออัล-เอียะหฺสาน

อัล-เอียะหฺสานมีเพียงประการเดียว “นั่นคือท่านต้องเคารพภักดีอัลลอฮฺประหนึ่งท่านเห็นพระองค์ ถ้าท่านไม่เห็นพระองค์ พระองค์ก็ทรงเห็นท่าน”

หลักฐานคือพระดำรัสของอัลลอฮฺ ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلَّذِينَ ٱتَّقَواْ وَّٱلَّذِينَ هُم مُّحۡسِنُونَ ١٢٨

ความว่า “แท้จริง อัลลอฮฺทรงอยู่กับบรรดาผู้ยำเกรง และบรรดาที่พวกเขาเป็นผู้มีเอียะหฺสาน(กระทำการดี)” (อัน-นะหฺลิ 16:128)

และพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَتَوَكَّلۡ عَلَى ٱلۡعَزِيزِ ٱلرَّحِيمِ ٢١٧ ٱلَّذِي يَرَىٰكَ حِينَ تَقُومُ ٢١٨ وَتَقَلُّبَكَ فِي ٱلسَّٰجِدِينَ ٢١٩ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡعَلِيمُ ٢٢٠

ความว่า “และจงมอบที่พึ่งยังพระผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ผู้ทรงเห็นเจ้าระหว่างที่สูเจ้ายืนอยู่(ในการนมาซ) และการเคลื่อนไหวของเจ้าท่ามกลางปวงผู้กราบ แท้จริง

พระองค์คือผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้เสมอ” (อัช-ชุอะรออ์ 26:217-220)

และพระดำรัสของอัลลอฮฺ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا۟ مِنْهُ مِن قُرْءَانٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ

ความว่า “และเจ้ามิได้อยู่ในกิจการใด และเจ้ามิได้อ่านส่วนใดของกุรอาน และสูเจ้ามิได้ทำการใด เว้นแต่(ทั้งหลายเหล่านี้) เราได้เป็นพยานต่อสูเจ้า (คือรู้อยู่) เมื่อสูเจ้าง่วนอยู่ใน(กิจการ)นั้น” (ยูนุส 10:61)

หลักฐานจากหะดีษคือเรื่องของท่านญิบรีลอันเป็นที่รู้กันแพร่หลาย ซึ่งท่านอุมัรฺ อิบนุ อัล-ค็อฏฏอบ ได้รายงานไว้ โดยกล่าวว่า “ครั้งหนึ่งขณะที่เรากำลังนั่งอยู่กับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็มีชายคนหนึ่งปรากฏขึ้นมาต่อหน้าพวกเรา เสื้อผ้าของเขาขาวมาก ผมของเขาดำขลับ ไม่มีร่องรอยของการเดินทางปรากฏให้เห็น และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเรารู้จักเขาเลย เขานั่งลงตรงหน้าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม หัวเข่าทั้งสองของเขาทาบกับหัวเข่าของท่านนบี และวางมือทั้งสองของเขาบนขาทั้งสองของท่าน และเขาพูดว่า “โอ มุหัมมัด! จงบอกฉันเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม” ท่านนบีตอบว่า “คือการปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าองค์ใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์ ท่านต้องดำรงการนมาซ จ่ายซะกาต ถือศีลอดเดือนเราะมะฎอน และ

บำเพ็ญหัจญ์ ณ อัล-บัยตฺ(มักกะฮฺ)ถ้ามีความสามารถหาหนทางไปถึงได้” เขา(ญิบรีล) พูดว่า “ท่านพูดจริงแล้ว” พวกเราพากันแปลกใจที่เขาถามท่าน(นบี ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม) และบอกว่าท่านพูดถูกแล้ว เขาถามว่า “จงบอกฉันเกี่ยวกับอัล-อีมาน” ท่านนบีตอบว่า “คือท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ มลาอิกะฮฺของพระองค์ คัมภีร์ทั้งหลายของพระองค์ รอซูลทั้งหลายของพระองค์ วันสุดท้ายและกฎแห่งการกำหนดสภาวะ ทั้งที่เป็นความดีและความเลวของมัน” เขาพูดว่า “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องอัล-เอียหฺสาน” ท่านนบีตอบว่า “คือท่านเคารพภักดีอัลลอฮฺประหนึ่งท่านเห็นพระองค์ แต่ถ้าท่านไม่เห็นพระองค์พระองค์ก็ทรงเห็นท่าน” เขาพูดอีกว่า “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับอัล-สาอะฮฺ(วันแห่งโลกาวสาน)” ท่านนบีบอกว่า “ผู้ถูกถามไม่รู้ดีไปกว่าผู้ถาม”   เขาพูดว่า “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเครื่องหมายต่างๆของมัน” ท่านนบีตอบว่า “คือการที่ทาสีจะคลอดลูกซึ่งเป็นนายของนาง และท่านจะเห็นคนเลี้ยงแกะที่อนาถาเดินเท้าเปล่าแข่งขันกันสร้างตึกสูงๆ” หลังจากชายแปลกหน้าคนนั้นจากไปแล้วท่านนบีได้เงียบอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “โอ้อุมัรฺ ท่านรู้ไหมผู้ที่มาถามนั้นเป็นใคร?” ฉันตอบว่า “อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์รู้ดีกว่า” ท่านบอกว่า “นี่คือญิบรีล เขามาหาพวกท่านเพื่อสอนในกิจการศาสนาของพวกท่าน”

หลักที่ 3 การรู้จักท่านนบี

นั่นคือมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ท่านชื่อ มุหัมมัด บุตรของท่านอับดุลลอฮฺ บุตรของท่านอับดุลมุฏฏ็อลิบ บุตรของท่านฮาชิมแห่งตระกูลกุร็อยชฺ และกุร็อยชฺเป็นชาวอาหรับ ชาวอาหรับคือผู้สืบ

เชื้อสายมาจากท่านนบีอิสมาอีล บุตรของท่านนบีอิบรอฮีม อัล-เคาะลีล ขอความโปรดปรานและความสันติอันประเสริฐยิ่งจงมีแก่ท่านและนบีของเราด้วย

ท่านเกิดที่นครมักกะฮฺ อันมีเกียรติ

ท่านสิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หกสิบสามปี คือสี่สิบปีแรกก่อนท่านเป็นนบี และอีกยี่สิบสามปีหลังจากที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นนบีและรอซูล

ท่านเป็นนบีด้วยโองการ อิกเราะอ์(จงอ่าน) (อัล-อะลัก 96:1-5) และเป็นรอซูลด้วยโองการในซูเราะฮฺ อัล-มุดดัษษิรฺ(ผู้คลุมกายอยู่) (อัล-มุดดัษษิรฺ 74:1-7)

ท่านอยู่ที่นครมักกะฮฺ

อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านโดยให้เตือนสำทับถึงการตั้งภาคี (กับอัลลอฮฺ)และเชิญชวนไปสู่เอกภาพของพระองค์ (อัต-เตาฮีด)

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلۡمُدَّثِّرُ ١ قُمۡ فَأَنذِرۡ ٢ وَرَبَّكَ فَكَبِّرۡ ٣ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرۡ ٤ وَٱلرُّجۡزَ فَٱهۡجُرۡ ٥ وَلَا تَمۡنُن تَسۡتَكۡثِرُ ٦ وَلِرَبِّكَ فَٱصۡبِرۡ ٧

ความว่า “เจ้าผู้คลุมกายอยู่เอ๋ย จงลุกขึ้นและตักเตือน และจงแซ่ซ้องความเกรียงไกรของพระผู้อภิบาลของเจ้า ส่วนอาภรณ์ของเจ้านั้น จงรักษาให้สะอาด และจงหลีกห่างจากสิ่งโสมม และจงอย่าทำคุณเพื่อหวังให้ได้มาก และจงอดทนเพื่อ(ภารกิจในทางของ)พระอภิบาลของเจ้า” (อัล-มุดดัษษิรฺ 74:1-7)

ความหมายของ “จงลุกขึ้นและตักเตือน” คือตักเตือนให้เลิกการตั้งภาคีเทียบเทียมอัลลอฮฺ และเชิญชวนสู่เอกภาพ ให้สดุดีความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮฺด้วยอัต–เตาฮีดว่าอัลลอฮฺมีองค์เดียว

“ส่วนอาภรณ์ของเจ้าก็จงรักษาให้สะอาด” คือทำให้การงานของเจ้าเกลี้ยงเกลาจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ(อัช–ชิรฺกุ)

“และจงหลีกห่างจากสิ่งโสมม” สิ่งโสมมคือเจว็ดต่างๆ จงทิ้งมันและผู้บูชามันด้วย อย่าให้มีราคีใดๆ ของมันและผู้กราบไหว้มันมาเกี่ยวข้อง

ท่านได้เชิญชวนสู่อัต–เตาฮีดเป็นเวลาสิบปี หลังจากนั้นท่านได้ขึ้นสู่ชั้นฟ้า(ในคืนมิอฺรอจญ์) และการนมาซวันละห้าเวลาก็ได้ถูกกำหนดแก่ท่าน ท่านได้นมาซในนครมักกะฮฺสามปี

หลังจากนั้นก็ได้รับคำสั่งให้อพยพไปนครอัล-มะดีนะฮฺ

การอพยพ(อัล–ฮิจญ์เราะฮฺ)นี้ หมายถึงการไปจากเมืองแห่งการตั้งภาคี (อัช–ชิรฺกุ) สู่เมืองแห่งอัล–อิสลาม

การฮิจญ์เราะฮฺ จึงเป็นหน้าที่ของอุมมะฮฺนี้ (ประชาชาติมุสลิม) จากเมือง อัช–ชิรฺกุ ไปยังเมืองอัล–อิสลาม และจะมีอยู่ตลอดไปจนถึงวันอวสาน

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِنَّ ٱلَّذِينَ تَوَفَّىٰهُمُ ٱلۡمَلَٰٓئِكَةُ ظَالِمِيٓ أَنفُسِهِمۡ قَالُواْ فِيمَ كُنتُمۡۖ
قَالُواْ كُنَّا مُسۡتَضۡعَفِينَ فِي ٱلۡأَرۡضِۚ قَالُوٓاْ أَلَمۡ تَكُنۡ أَرۡضُ ٱللَّهِ
وَٰسِعَةٗ فَتُهَاجِرُواْ فِيهَاۚ فَأُوْلَٰٓئِكَ مَأۡوَىٰهُمۡ جَهَنَّمُۖ وَسَآءَتۡ مَصِيرًا

﴿٩٧﴾ إِلَّا ٱلۡمُسۡتَضۡعَفِينَ مِنَ ٱلرِّجَالِ وَٱلنِّسَآءِ وَٱلۡوِلۡدَٰنِ لَا
يَسۡتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهۡتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٨﴾ فَأُوْلَٰٓئِكَ عَسَى
ٱللَّهُ أَن يَعۡفُوَ عَنۡهُمۡۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿٩٩﴾

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ที่มลาอิกะฮฺได้ทำให้เขาตายขณะที่พวกเขาไม่เป็นธรรมต่อตัวของพวกเขาเอง เขาทั้งหลาย(มลาอิกะฮฺ)กล่าวว่า พวกเจ้าอยู่ในสภาพใด(จึงไม่อพยพ)? พวกเขากล่าวว่า พวกเราเป็นผู้อ่อนแอ ณ แผ่นดินนี้ เขาทั้งนั้นทั้งหลายพูดว่า แผ่นดินของอัลลอฮฺไม่กว้างขวางดอกหรือที่พวกเจ้าจะอพยพไปในนั้นได้? ดังนั้น สำหรับพวกเหล่านี้ ที่พำนักของพวกเขาคือนรก และเป็นปลายทางอันชั่วช้า ยกเว้นผู้ชายผู้หญิงและเด็กๆ ที่อ่อนแอ่ผู้ไม่สามารถหาทางแก้ไขได้และพวกเขาไม่พบหนทางที่ถูก พวกเหล่านี้เป็นที่หวังว่าอัลลอฮฺจะทรงยกโทษพวกเขา และอัลลอฮฺเป็นที่ทรงยกโทษ ผู้ทรงอภัยเสมอ” (อัน-นิสาอ์ 4:97-99)

และพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

يَٰعِبَادِيَ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِنَّ أَرۡضِي وَٰسِعَةٞ فَإِيَّٰيَ فَٱعۡبُدُونِ ﴿٥٦﴾

ความว่า “ปวงบ่าวผู้ศรัทธาของฉันเอ๋ย! แท้จริง แผ่นดินของอัลลอฮฺนั้นกว้างใหญ่ไพศาล ดังนั้นเฉพาะฉันเท่านั้นที่สูเจ้าต้องเคารพภักดี” (อัล-อันกะบูต 29:56)

ท่านอัล-บะเฆาะวีย์ (ขออัลลอฮฺทรงเมตตเขา) กล่าวว่า สาเหตุของการประทานอายะฮฺนี้คือ มีมุสลิมหลายคนอยู่ในนครมักกะฮฺไม่สามารถอพยพไปได้ อัลลอฮฺจึงเรียกร้องพวกเขาด้วยชื่อแห่งอัล-อีมาน (คือพวกเขามีความศรัทธา)

หลักฐานของการอพยพในหะดีษ คือคำกล่าวของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่ว่า "การฮิจญ์เราะฮฺจะไม่หยุด(สำหรับมุสลิมผู้ถูกกดขี่)จนกว่าการขออภัยโทษ(อัต-เตาบะฮฺ)จะหมด และการขออภัยโทษนั้นจะไม่สิ้นสุดจนกว่าดวงตะวันขึ้นจากทางทิศตะวันตก"

เมื่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ตั้งหลักแหล่งในนครมะดีนะฮฺ ก็ได้กำหนดบทบัญญัติต่างๆ ของอิสลาม เช่นเรื่องซะกาต การถือศีลอด การบำเพ็ญหัจญ์ เรื่องอะซาน การดิ้นรนต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ การกำชับให้ทำความดีและห้ามจากความชั่ว และบทบัญญัติอื่นๆของอิสลามอีก

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม พำนักอยู่ในนครมะดีนะฮฺได้สิบปีก็สิ้นชีวิต แต่ศาสนาของท่านยังคงอยู่ และนี่คือศาสนาของท่าน ไม่มีความดีงามอันใดนอกจากที่อุมมะฮฺ(ประชาชาติ)นี้ได้แสดงออกตาม(บทบัญญัติ)นั้น และไม่มีความชั่วช้าอันใดนอกจากที่ได้ระมัดระวังให้พ้นจากมัน

ความดีนั้นคือสิ่งที่เชิญชวนสู่อัต-เตาฮีด(เอกภาพของอัลลอฮฺ) และรวมทั้งสิ่งอื่นๆ ซึ่งอัลลอฮฺทรงรักและโปรดปราน

อัช-ชิรฺกุ(การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ)คือสิ่งที่ต้องระมัดระวังให้ห่างจากการชิริกและรวมทั้งสิงอื่นๆที่อัลอฮฺทรงรังเกียจและห้าม

อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม สำหรับมนุษย์ทั้งหลายทั้งปวงและได้ทรงกำหนดให้มนุษย์และญินเคารพเชื่อฟังท่าน หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

قُلۡ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّي رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيۡكُمۡ جَمِيعًا

ความว่า "จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) มนุษย์เอ๋ย! แท้จริงฉันคือรสูลของอัลลอฮฺแด่พวกท่านทั้งมวล" (อัล-อะอฺรอฟ 7:158)

และอัลลอฮฺได้ทรงทำให้ศาสนาของพระองค์สมบูรณ์โดยท่านนบีผู้นี้ หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

ٱلۡيَوۡمَ أَكۡمَلۡتُ لَكُمۡ دِينَكُمۡ وَأَتۡمَمۡتُ عَلَيۡكُمۡ نِعۡمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ ٱلۡإِسۡلَٰمَ دِينٗاۚ

ความว่า"วันนี้ ฉันได้ทำให้ศาสนาของสูเจ้าครบครันสำหรับสูเจ้าแล้ว และได้ให้ความโปรดปรานของฉันครบถ้วนแก่สูเจ้า และฉันได้พึงใจอิสลามเป็นศาสนาของสูเจ้าแล้ว" (อัล-มาอิดะฮฺ 5:3)

หลักฐานในการสิ้นชีวิตของท่านคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

إِنَّكَ مَيِّتٞ وَإِنَّهُم مَّيِّتُونَ ٣٠

ความว่า "แท้จริง เจ้าต้องตาย และแท้จริงพวกเขาก็ต้องตายเช่นกัน" (อัซ-ซุมัรฺ 39:30)

เมื่อมนุษย์ทั้งหลายตายแล้ว ก็จะถูกให้ฟื้นขึ้นอีก และหลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

﴿ مِنۡهَا خَلَقۡنَـٰكُمۡ وَفِيهَا نُعِيدُكُمۡ وَمِنۡهَا نُخۡرِجُكُمۡ تَارَةً أُخۡرَىٰ ﴾

ความว่า "จาก (แผ่นดิน) นั้นเราได้บังเกิดสูเจ้า และ ณ (แผ่นดิน) นั้นเราจะคืนสูเจ้าไปสู่(เมื่อตาย) และจาก (แผ่นดิน) นั้นเราจะนำสูเจ้าออกมาอีกครั้งหนึ่ง(ในวันฟื้นขึ้นของปรโลก)" (เฏาะหา 20:55)

และพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَٱللَّهُ أَنۢبَتَكُم مِّنَ ٱلۡأَرۡضِ نَبَاتًا ﴿١٧﴾ ثُمَّ يُعِيدُكُمۡ فِيهَا وَيُخۡرِجُكُمۡ إِخۡرَاجًا ﴿١٨﴾

ความว่า "และอัลลอฮฺได้ทรงให้สูเจ้าเติบโตจากแผ่นดินอย่างเติบใหญ่ แล้วพระองค์จะกลับสูเจ้าลงไปใน(แผ่นดิน) นั้นอีก(คือตาย) และจะทรงนำสูเจ้าออกมาอีก(ในวันฟื้นคืนชีพ)" (นูหฺ 71:17–18)

หลังจากฟื้นคืนชีพ พวกเขาก็ถูกสอบสวน และได้รับการตอบแทนตามการกระทำของพวกเขา หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَلِلَّهِ مَا فِي ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَمَا فِي ٱلْأَرْضِ لِيَجْزِيَ ٱلَّذِينَ أَسَٰٓـُٔواْ بِمَا عَمِلُواْ وَيَجْزِيَ ٱلَّذِينَ أَحْسَنُواْ بِٱلْحُسْنَى ٣١

ความว่า “และสำหรับอัลลอฮฺนั้นคือสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและที่อยู่ในแผ่นดินนี้ เพื่อพระองค์จะทรงตอบแทน(ลงโทษ)ผู้ประพฤติชั่วตามที่พวกเขาได้กระทำ และจะทรงตอบแทน(ให้รางวัล)บรรดาผู้ประพฤติดีด้วย(รางวัล)ที่ดียิ่ง)” (อัน-นัจญ์มุ 53:31)

ผู้ใดว่าการฟื้นคืนชีพสำหรับปรโลกนั้นเป็นเรื่องโกหก ผู้นั้นเป็นกาฟิรฺ หลักฐานตามพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

زَعَمَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓاْ أَن لَّن يُبْعَثُواْۚ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا عَمِلْتُمْۚ وَذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٧

ความว่า “บรรดาผู้ปฏิเสธคิดว่า พวกเขาจะมิถูกให้ฟื้นขึ้นมาอีก จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด) หาเป็นเช่นนั้นไม่ ขอสาบานต่อพระอภิบาลของฉัน พวกท่านจะถูกให้ฟื้นขึ้นมาแน่นอน แล้วพวกท่านจะถูกแจ้งตามที่พวกท่านได้กระทำไว้ และนั่นเป็นการง่ายแก่อัลลอฮฺ” (อัต-ตะฆอบุน 64:7)

อัลลอฮฺได้ทรงส่งรอซูลทั้งมวลเพื่อให้เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้เตือนสำทับ(ถึงภัยที่จะเกิดขึ้น) หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

رُّسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةُۢ بَعۡدَ ٱلرُّسُلِۚ وَكَانَ ٱللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ١٦٥

ความว่า "บรรดารอซูลเป็นผู้แจ้งข่าวดีและผู้เตือนสำทับ เพื่อมนุษย์จะได้ไม่มีข้ออ้างต่ออัลลอฮฺหลังจากรอซูลเหล่านี้ (ได้เทศนาแล้ว) และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอำนาจผู้ทรงปรีชาญาณเสมอ" (อัน-นิสาอ์ 4:165)

รอซูลคนแรกคือท่านนบีนูหฺ อะลัยฮิสลาม รอซูลคนสุดท้ายคือนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ท่านเป็นตรา(คือที่สุดท้าย)ของบรรดานบี

หลักฐานที่ว่าท่านนบีนูหฺ อะลัยฮิสลาม เป็นรอซูลคนแรก คือ พระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

۞ إِنَّآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَيۡكَ كَمَآ أَوۡحَيۡنَآ إِلَىٰ نُوحٖ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ مِنۢ بَعۡدِهِۦ

ความว่า "แท้จริง เราได้วะหฺยฺแก่เจ้า (มุหัมมัด) เช่นที่เราได้วะหฺยูแก่นูหฺและบรรดานบีหลังจากเขา" (อัน-นิสาอ์ 4:163)

อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งรอซูลตั้งแต่ท่านนบีนูหฺ อะลัยฮิสลาม จนถึงท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม แก่มนุษย์ทุกชาติ เพื่อสั่งสอนให้พวกเขาเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น และห้ามพวกเขามิให้เคารพบูชาพวกเจว็ด หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงสูงส่งว่า

وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَۖ

ความว่า "และโดยแน่นอนยิ่ง เราได้แต่งตั้งรอซูลขึ้นในทุกๆ ชาติ (เพื่อให้พวกเขาเชิญชวน)ว่าจงเคารพภักดีอัลลอฮฺและจงหลีกห่างจากอัฏ-ฏอฆูต(เจว็ด)" (16:36)

อัลลอฮฺได้ทรงบัญชาปวงบ่าว (มนุษย์) ให้ปฏิเสธการบูชาเจว็ดและให้ศรัทธาในอัลลอฮฺ

ท่านอิบนุล ก็อยยิม -ขออัลลอฮฺได้ทรงเมตตาท่าน- กล่าวว่า ความหมายของ *อัฏ-ฏอฆูต* คือสิ่งใดๆก็ตามที่บ่าวได้ล่วงล้ำขอบเขตของมัน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของ สิ่งเคารพบูชา หรือผู้ที่ถูกทำตาม หรือผู้ที่ได้ที่รับการเคารพเชื่อฟังก็ตาม ฏอฆูตนั้นมีมากมาย แต่หัวหน้าของมันมีอยู่ห้า คือ

1. อิบลีส ขออัลลอฮฺทรงสาปแช่งมัน
2. ผู้ที่ได้รับการเคารพบูชาและพอใจเช่นนั้น
3. ผู้เชิญชวนมนุษย์ให้เคารพบูชาตัวเขา
4. ผู้อ้างว่ารู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย
5. ผู้ที่ใช้บัญญัติอื่นที่ไม่มีหลักฐานจากอัลลอฮฺในการตัดสินความ

หลักฐานคือพระดำรัสของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งว่า

لَآ إِكۡرَاهَ فِي ٱلدِّينِۖ قَد تَّبَيَّنَ ٱلرُّشۡدُ مِنَ ٱلۡغَيِّۚ فَمَن يَكۡفُرۡ
بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤۡمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسۡتَمۡسَكَ بِٱلۡعُرۡوَةِ ٱلۡوُثۡقَىٰ لَا
ٱنفِصَامَ لَهَاۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ٢٥٦

ความว่า "ไม่มีการบังคับ(ให้จำใจนับถือ)ในศาสนา(อิสลาม) แน่นอนความเที่ยงธรรมได้เป็นที่เด่นชัดจากความบิดเบือนแล้ว ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธ(การบูชา)เจว็ดและเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ฉะนั้นโดยแน่นอน เขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว ซึ่งไม่มีการขาดแก่มัน และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้เสมอ" (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 2:256)

ความหมายของข้อความนี้คือ "ลาอีลาฮะ อิลลัลลอฮฺ -ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่แท้จริงนอกจากอัลลอฮฺ"

และในหะดีษมีว่า "ประมุขของกิจการคืออัล-อิสลาม เสาทั้งหลายของมันคือการนมาซ และยอดหลังคาของมันคือการดิ้นรนต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ"

และอัลลอฮฺนั้นทรงรู้ดียิ่ง.

<u>คำอรรถ</u>

อัลลอฮฺ — เป็นพระนามของพระผู้เป็นเจ้าในศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นที่รู้แก่พวกอาหรับก่อนการเผยแผ่ศาสนาอิสลามมานานแล้ว(อัล-อันกะบูต ๒๙:๖๑-๖๓) พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เราไม่อาจใช้สติปัญญาเปล่าๆ คาดคิดไปได้ถึง เราประมวลความรู้จักพระองค์ได้จากคุณลักษณะทั้งหลายของพระองค์

นบี — ผู้ประกาศข่าว เป็นสามัญชนถูกแต่งตั้งโดยอัลลอฮฺแก่ชาติต่างๆ ได้รับวะหฺยู(วิวรณ์)

อัช-ชาฟิอีย์, อิมาม — นามเต็มคือ อบู อับดุลลอฮฺ มุหัมหมัด อิบนุ อิดรีส ผู้ตั้งแนวแห่งความคิดเห็นอัช-ชาฟิอีย์ สืบมาจากตระกูลฮาชิมีในเผ่าของพวกกุร็อยชฺ และเป็นญาติห่างๆของท่านบี มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เกิดที่ อัล-ญะซาในปาเลสไตน์ เมื่อ ฮ.ศ. ๑๕๐/ค.ศ. ๗๖๗ เป็นกำพร้าบิดาแต่เยาว์ แม่ได้ดูแลอย่างยากจนที่นครมักกะฮฺ ในวัยเยาว์ได้เรียนภาษาอาหรับจากพวกบัดวีย์และมีความรู้ในเรื่องวรรณคดีอย่างดี ท่านเรียนหะดิษและฟิกฮฺที่นครมักกะฮฺ ท่องจำ อัล-มุวัฏฏออ์ ของท่านอิมามมาลิก อิบนุ อนัส (มัซฮับมาลิกี)ได้ทั้งเล่ม ท่านเดินทางมากเพื่อแสวงหาความรู้ท่านสิ้นชีวิตในเดือนเราะญับ

	ฮ.ศ. ๒๐๔ (๒๐ มกราคม ค.ศ.๘๗๒)ที่เมือง ฟุสฏอฏในประเทศอียิปต์ และถูกฝัง ณ ที่ฝังศพของ บนู(ตระกูล) อับดุลหะกัม
หะดีษ	คือโอวาทของท่านนบี มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม หรือคำอธิบายอัล-กุรอาน ถ้าพูดว่าอัล-หะดีษ หมายถึงโอวาท การกระทำของท่าน และการที่ท่านเห็นด้วยกับการกระทำของสาวกของท่านรวมทั้งมารยาทของท่านด้วย
อัล-บุคอรี, อิมาม	มีชื่อเต็มว่า มุหัมมัด อิบนุ อิสมาอีล เกิดที่เมืองอัล-บุคอรอในแคว้นสะมัรฺกันด์ เมื่อ ฮ.ศ. ๑๙๔ และตายเมื่อ ฮ.ศ.๒๕๖ (ค.ศ. ๘๑๐-๘๗๐) ได้เดินทางมากเพื่อรวบรวมหะดีษ ซึ่งหนังสือเศาะหี้หฺ อัล-บุคอรีของท่านได้รับการสดุดีว่า “เป็นหนังสือที่ถูกต้องที่สุดรองมาจากอัล-กรฺอาน”
มุสลิม	ผู้นอบน้อมตนต่ออัลลอฮฺด้วยการนับถือศาสนาอิสลาม
ฟิรฺอาวน์	กษัตริย์องค์หนึ่งของราชวงค์ไอยคุปต์ในสมัยโบราณเช่นเดียวกับที่เรียกว่า ชาฮฺ, ซาร์, ฮ่องเต้
รอซูล	ผู้เผยแผ่ศาสนา เป็นสามัญชนถูกแต่งตั้งโดยอัลลอฮฺแก่ชาติต่างๆ ได้รับวะหฺยู(วิวรณ์)

	ทุกๆรอซูลเป็นนบี แต่นบีทุกคนไม่ได้เป็นรอซูลด้วยก็มี
หะนีฟิยะฮฺ	การดำรงอยู่ในแนวทางอันบริสุทธิ์คือการนับถือในเอกภาพของอัลลอฮฺ เริ่มแต่สมัยของท่านนบี อิบรอฮีม อะลัยฮิสลาม
ญิน	สิ่งหนึ่งที่เราไม่เห็นตัวตน ถูกสร้างจากไฟ
อัต-เตาฮีด	เอกภาพของอัลลอฮฺ คืออัลลอฮฺทรงเอกะเป็นอันหนึ่งอันเดียว ไม่มีอัช-ชิรฺกฺ(การตั้งภาคี)ใดๆ ต่อพระองค์
อัช-ชิรฺกฺ	การตั้งภาคีเทียมเท่าอัลลอฮฺ รวมทั้งการเชื่อถือโชคลางเวทมนต์คาถา การทำนายทายทักและไสยศาสตร์ ในอิสลามถือว่าเป็นบาปหนัก ตรงกันข้ามกับอัต-เตาฮีด
อิสตะวา	การมั่นอยู่ การสถิตอยู่
อัล-อัรฺชฺ	บังลังก์ของอัลลอฮฺ
อิบนุ กะษีรฺ	เป็นนักปราชญ์ผู้หนึ่ง ได้เขียนหนังสือหลายเล่ม รวมทั้งความหมายของอัล-กุรอานและว่าด้วยชีวประวัติของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม มีชื่อเต็มว่า อิสมาอีล อิบนุ อุมัร อิบนุกะษีร เป็นชาวซีเรียตายเมื่อ ฮ.ศ. ๗๗๔ ณ เมืองดะมัสคัส ประเทศซีเรีย
เฌาะรีบ	เป็นลักษณะหนึ่งของหะดีษ แปลว่า “แปลกที่ไม่เคยได้ยินกัน” สืบไม่ถึงท่านนบี

ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม รายงานโดยตาบิอฺ (ตาบิอูน)เพียงคนเดียวเป็นลูกศิษย์ของสาวกและไม่ได้สืบมาจากสาวก(เศาะหาบะฮฺ) ซึ่งรับจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม หรือรายงานโดยอัตบาอุต–ตาบิอีน(ผู้เป็นลูกศิษย์ ของลูกศิษย์ ของสาวก) หรือโดยอัตบาอุ อัตบาอิต ตาบิอีน(ผู้เป็นลูกศิษย์ ของลูกศิษย์ ของลูกศิษย์ ของสาวก)

มลาอิกะฮฺ — เป็นพหูพจน์ของ *มะลัก* ไม่มีเพศ ถูกสร้างจากนูรฺ (แสงรัศมี) เป็นสื่อระหว่างอัลลอฮฺกับมนุษย์ ไม่ขัดขืนแต่เชื่อฟังอัลลอฮฺ ไม่รู้สิ่งใดล่วงหน้าเว้นแต่ตามที่อัลลอฮฺสั่ง

ละอฺนะฮฺ — ในคำอาหรับเมื่ออัลลอฮฺ *ละอฺนะฮฺ* หมายถึงให้ห่างจากความความเมตตาของพระองค์ ถ้าคนอื่น *ละอฺนะฮฺ* แปลว่า แช่ง

การดำรงนมาซ — อะกอมุศ เศาะลาฮฺ คือการที่มุสลิมผู้หนึ่งนมาซวันละห้าเวลาเป็นประจำ

การจ่ายซะกาต — เป็นทรัพย์สินที่เกินพิกัดและอยู่ในครอบครองครบหนึ่งปีหรือตามฤดู ต้องจ่ายแก่ผู้รับตามข้อความของอัล–กุรฺอาน(อัต–เตาบะฮฺ ๙:๖๐)

การถือศีลอดในเราะมะฎอน — เราะมะฎอนเป็นเดือนที่ ๙ ตามปฏิทินทางจันทรคติของฮิจญ์เราะฮฺศักราช มุสลิมที่

	ไม่มีเหตุสุดวิสัย ต้องถือศีลอด ไม่กิน ไม่ดื่ม และไม่ร่วมสังวาส ไม่โกหก ไม่ขโมย ไม่โกรธ ฯลฯ ตั้งแต่รุ่งสางจนตะวันพลบค่ำ ตลอดทั้งเดือน เป็นเวลา ๒๙-๓๐ วัน
หัจญ์	พิธีการบำเพ็ญหัจญ์ ณ ทุ่งอะเราะฟะฮฺ ที่นครมักกะฮฺ ในวันที่ ๙ ซุลหิจญะฮฺแก่มุสลิมผู้บรรลุศาสนภาวะ มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ร่ายกายแข็งแรง หนทางไปมาปลอดภัย และมีทรัพย์สินใช้จ่ายในการเดินทางและอุปการะครอบครัว อย่างน้อยหนึ่งครั้งในชีวิต
บัยตุลหะรอม	เป็นอีกชื่อหนึ่งของอัล-กะอฺบะฮฺ
อะฮฺลุลกิตาบ	หมายถึงชาวคัมภีร์ได้แก่พวกนับถือศาสนายูดายและคริสต์ในข้อความของ (อาล อิมรอน ๓:๖๔) หมายถึงคริสตศาสนิกลุ่มหนึ่ง
อัล-บัยตฺ	หมายถึง ตัวอาคารอัล-กะอฺบะฮฺ
อุมัรฺ อิบนุ อัล-ค็อฏฏอบ	เป็นสาวกของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม และเป็นเคาะลีฟะฮฺคนที่สอง สร้างความรุ่งโรจน์แก่อาณาจักรของอิสลามมาก ตายเมื่อวันที่ ๑ มุหัรร็อม ฮ.ศ. ๒๔/ค.ศ. ๖๔๔
ญิบรีล	เป็นผู้นำวะหฺยูจากอัลลอฮฺแก่บรรดานบี รวมทั้งท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม บางทีก็เรียกว่า ญิบรออีล
ชิริก	ดู *อัช-ชิรฺกฺ*

กาฟิรฺ	ผู้ได้รับฟังสารของอิสลามแล้วปฏิเสธ
นูหฺ	ชื่อท่านนบี นูหฺ อะลัยฮิสลาม ในพระคัมภีร์ไบเบิลเรียกว่า โนอาห์
วะหฺยู	วิวรณ์ของอัลลอฮฺแก่บรรดานบีและรอซูล
อิบนุล ก็อยยิม	ชื่อเต็มคือ ชัมสุดดีน อบู อับดุลลอฮฺ มุหัมมัด อิบนุ อบู บักรฺ ชาวเมืองดะมัสกัส ประเทศซีเรีย เป็นอาจารย์ทางแนวของหัมบะลีย์ เกิดเมื่อ ฮ.ศ. ๖๙๑/ค.ศ. ๑๒๙๒ และตายเมื่อ ฮ.ศ. ๗๕๑/ ค.ศ. ๑๓๕๐ ได้ถูกขังในคุกและรับความทุกข์ต่างๆ มากมาย เป็นผู้ซื่อตรงและมีจุดยืนที่แน่นอน
อัฏ-ฏอฆูต	หมายถึงเจว็ดหรือมาร
ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม	ให้กล่าวเต็มหลังออกชื่อท่านนบีมุหัมมัด แปลว่า ขออัลลอฮฺประทานความโปรดปรานและความสันติแก่ท่าน
อะลัยฮิสลาม	ให้กล่าวหลังจากออกชื่อนบีอื่นๆ แปลว่า ความสันติจงมีแด่ท่าน